

An initiative of

EDMONTON MENNONITE

centre *for*  
newcomers

## World of Story Collection

Enormous Turnip (2005)

Uwungelema (2006)

Bundle of Sticks (2007)

Stranger Who Snored (2008)

Toad is the Uncle of Heaven (2009)

The Treasure in the Orchard (2010)

Supported by

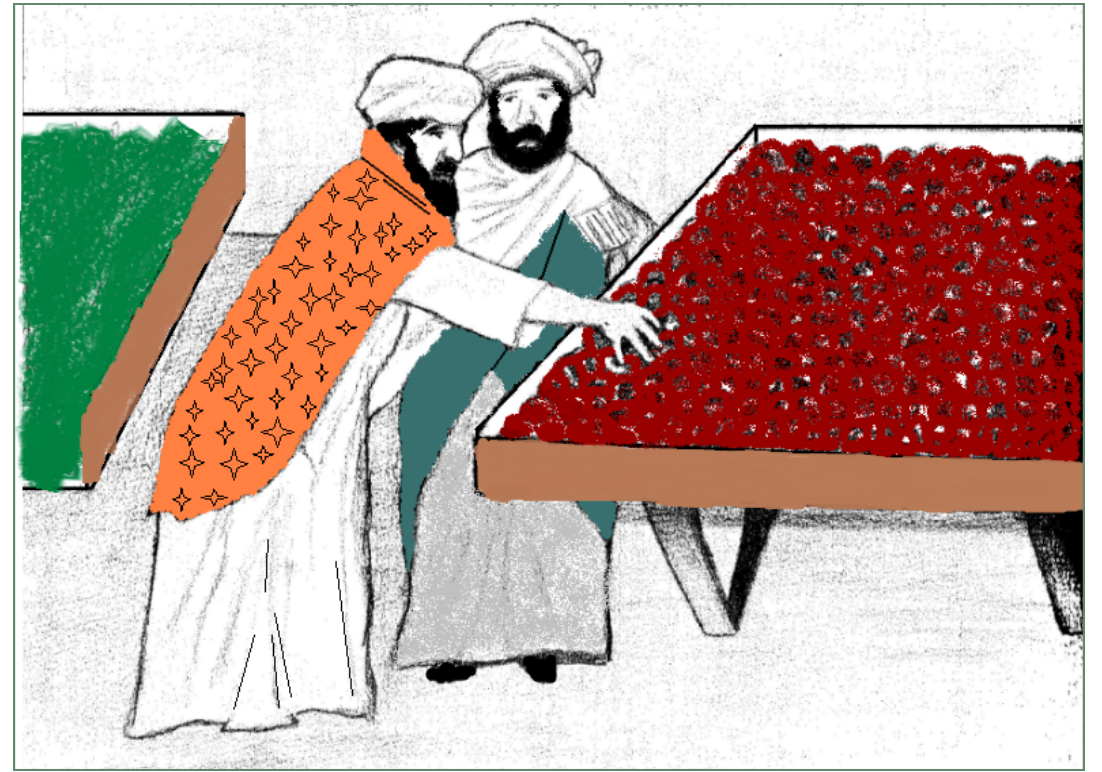


# The Treasure in the Orchard

an Afghani folktale

World of Story 2010

English - Vietnamese



Hàng xóm đã giúp đỡ họ, và rồi thời gian chuyển mùa, ngày trở nên ấm hơn và cuối cùng mùa xuân đã đến. Mùa xuân năm đó nhưng đũa con đã ngạc nhiên vì ruộng

lúa của họ xanh tốt hơn bao giờ hết, lúa trở bông trĩu cành, và lúa chín nặng hạt để cho một mùa gặt với năng suất cao, cho họ một đời sống thoải mái cho đến giáp hạt năm sau. Đến lúc đó họ mới nhận thức được người cha nhân ái đã để lại cho họ một kho báu. Cái kho báu đó là đồng ruộng, nếu họ chịu khó làm việc hết tâm sức mình, và siêng năng cày mướn thì đồng ruộng sẽ cho họ một tương lai giàu có, và nó có thể nuôi sống gia đình vợ con họ và làm cho người cha nhân từ được hạnh phúc vì các con mình.

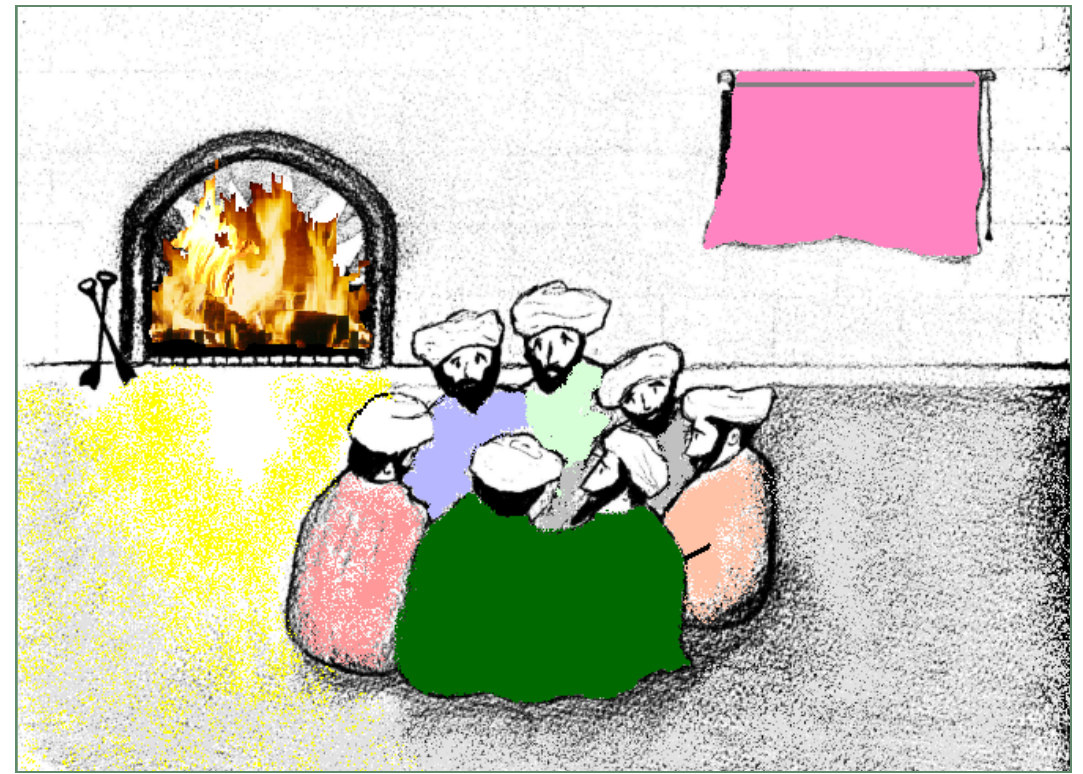


## World of Story 2010

Edmonton Mennonite Centre for Newcomers

# KHO TANG TRONG ĐẤT

The neighbours did help them, and the days turned from cold to warm, and finally spring did arrive. And in that spring, much to the seven sons' surprise, the pomegranate trees flowered like never before. They produced plenty of fine fruit. Red, ripe, juicy, plump pomegranates to sell at the market. After the sons returned from the market, they discovered that they had enough money to live comfortably until the next harvest. They realized that their kind father had left them a treasure. The treasure was the orchard! If they spent their hours, their knowledge, and their sweat working, the orchard would give them a prosperous future. It could sustain both themselves, and their wives and sons and daughters, and would make their kind father proud.



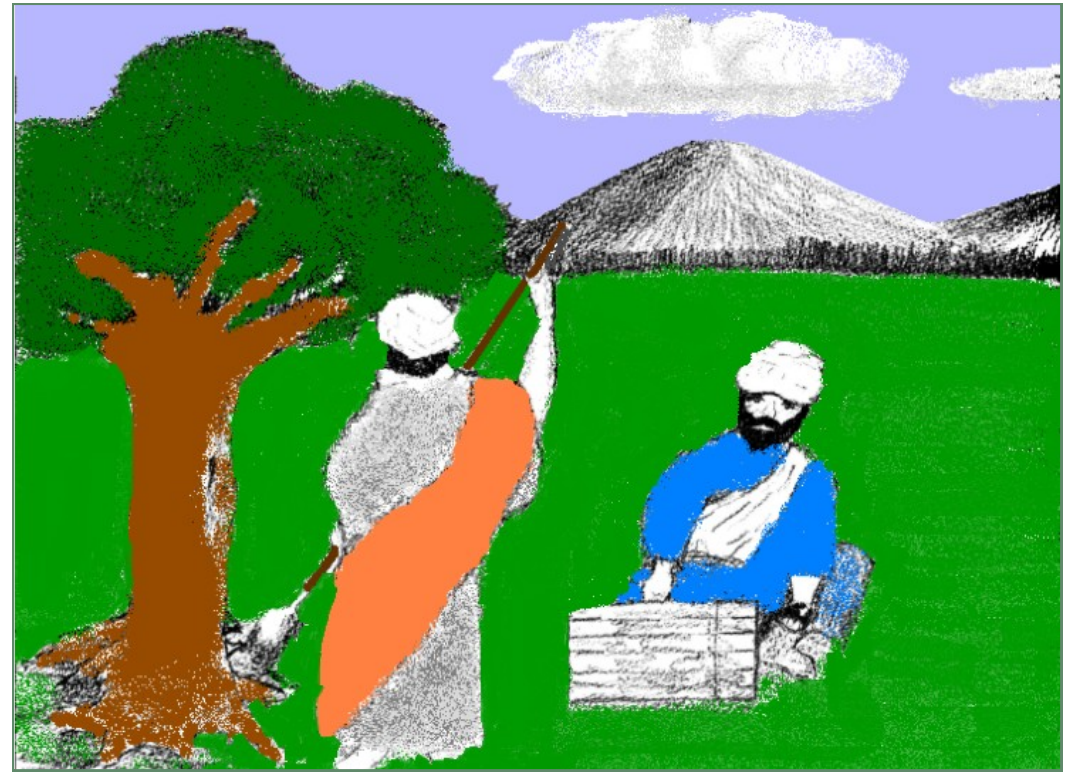
There once was, and there once was not, in days gone by, a kind young man who became a kind old man. In the days between being a young man and becoming an old man, this kind man grew a productive orchard of red, plump pomegranates. They were ripe and juicy and gave him pride. The kind man also had seven sons. In some ways, his sons were very much like the pomegranates. They were plump like the pomegranates, and the pomegranates stayed still, like the sons. The pomegranates were ripe and juicy and gave the kind man pride, but the sons were spoiled and lazy and caused the kind man shame.

Chúng đã phải trải qua một mùa đông khó khăn, Chúng đã phải gặm nhấm cái đắng của hạt cơm, và cái cay đắng trọng suy nghĩ. Không còn sự lựa chọn nào khác, các con ông đã phải cúi đầu đi gặp những người hàng xóm và cầu xin sự giúp đỡ để không bị đói trong mùa đông. Và họ cảm thấy xấu hổ cho sự lười biếng của họ.



They spent a difficult winter. They chewed on bitter bread and bitter thoughts.  
The sons had no choice but to go to their neighbours, with their heads bowed and ask for help so that they wouldn't starve.  
They felt ashamed of their laziness.

Một ngày xa xưa, với thời gian qua đi một người thanh niên tốt bụng trở nên người đàn ông tự tề, ông làm việc cật lực trên mảnh ruộng của mình, nên ruộng lúa của ông lúc nào cũng tươi tốt, đồng thời người đàn ông tự tề này có 7 người con trai, các con ông đã lớn, đã đến tuổi trưởng thành. Đồng lúa chín nặng hạt đã cho ông đời sống sung túc, nhưng ngược lại các con ông tuy đã lớn nhưng hư đốn lười biếng không giúp gì được cho ông, chỉ làm ông xấu hổ với xóm làng.



The kind man and his sons lived in a small, beautiful village in a valley surrounded by mountains. They had neighbours to the north whose sons worked tirelessly in their walnut grove. There were neighbours to the east whose sons toiled daily in their vineyard. They had neighbours to the south whose sons sweated under the hot sun so that the apples in their orchard grew large and sweet. And there were neighbours to the west whose sons spent hours in their cherry orchard. The neighbours gathered with each other to shake their heads and say: "Our sons give us so much help, but some boys are so lazy! Their poor kind father..." and shake their heads again.

Sang hôm sau các con ông bắt đầu tìm kiếm kho tàng. Liên tiếp nhiều tuần, 7 người con đã làm việc trên mảnh ruộng từ lúc mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn, chúng làm việc siêng năng không mệt mỏi, mong tìm được kho báu, và chúng đã học biết đất đai cho nhiều hiệu quả. Chúng đã cho đất đai cái kiên thực, nhưng giọt mồ hôi và thời gian của chúng. Cho đến ngày cuối cùng của tuần thứ 3 sau khi đã đào xới tung mầu đất trong ruộng nhưng vẫn không thấy kho báu đâu cả, các con ông đã thất vọng. Và cái thu nhập ít ỏi của mùa gặt vừa rồi không đủ để trang trải cho đến khi giáp hạt.



The following morning they went out, searching for their treasure. For the next few weeks, they worked in the orchard, from sun up to sun down. They worked hard, and fast, hungry for their reward. They learned to turn the soil more efficiently. They gave the land their knowledge, their sweat and their hours. By the end of the third week, they saw that every piece of the soil was turned over, but they still saw no treasure. The sons were disappointed. They did not have enough profit from the meager harvest to last until the next harvest.

Người đàn ông và các con sống trong ngôi làng xinh đẹp và yên thơ, trong thung lũng chung quanh được bao bọc bởi núi non hùng vĩ. Họ có hang xóm phía Bắc cũng với các con làm việc không mệt mỏi trên nương trà của họ, rồi hang xóm phía Đông cũng các con làm việc suốt ngày trên nương khoai, các con của người hang xóm phía Nam đổ mồ hôi dưới ánh nắng mặt trời cho vương cam của họ trĩu quả. Và hang xóm phía Tây cũng các con làm việc suốt ngày trong vườn hồng sai trái. Vì thế hang xóm gặp nhau thương lẫn nhau mỗi khi nói đến ông ta. Họ thương nói với nhau: <Con cái chúng ta giúp đỡ chúng rất nhiều trong việc trồng trọt nhưng có những đứa con thật là lười biếng ! Thật là tội nghiệp cho người cha nhân từ...> và họ lại lẩn đầu.



Even though they were lazy, the kind man loved all of his sons. He wanted to give them a comfortable life, and a prosperous future. So every day the kind man worked the land from sun up to sun down. He gave many gifts to the land. He gave his knowledge of how often to water, and when to pick the fruit. He gave his sweat that dripped down his back as he turned up the soil. And he gave the hours of his day. As he grew older, his work became more difficult, and the pomegranates became fewer. He asked for help from his sons, but they refused. They said that they had other things to do, but the kind man knew the problem. Working hard doesn't grow on trees like pomegranates. The kind old man knew that he would have to think of a way to teach them to work. And in his last hour he thought of a solution. He called his sons to his side.

Các con ông đã đau buồn chọn cái người cha nhân từ, và cũng đồng thời vui mừng nghĩ đến cái gia tài mà người cha đã để lại cùng với cái kho báu đã được chọn trong đó. Các con ông lấy làm lạ không biết cái kho báu đó là gì. Có đứa nghĩ có lẽ nó là bạc, có đứa đoán là nữ trang; có đứa tưởng tượng là đồng tiền vàng; và có đứa mơ là đá quý. Tất cả tưởng tượng chúng sẽ giàu có sung sướng và hưởng nhận cho đến hết cuộc đời.



The sons gathered to mourn their kind father's passing. They rejoiced in their good fortune that they had a father who would leave them with a treasure buried in the orchard. They each wondered what it could be. Some thought perhaps silver; some guessed jewels; some imagined gold coins; and some dreamed of precious stones. All imagined themselves rich, and happy, and lazy for the rest of their days.



Mặc dầu các con lười biếng nhưng người cha nhân từ vẫn thương các con. Ông mong muốn các con ông có đời sống tiên nghi và tương lai giàu có, cho nên hàng ngày ông làm việc ngoài đồng từ khi mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn. Ông đã dành cho đất tất cả cuộc đời ông. Ông đã cho đất cái kiên thực về tưới tiêu và gặt hái, ông đã cho đất những giọt mồ hôi nhỏ xuống từ lưng ông, và ông đã cho đất tất cả thời gian trong ngày của ông. Cho đến khi ông già nua thì việc làm trở nên khó khăn và vì thế năng suất lúa cũng kém đi. Ông đã phải cần đến sự giúp đỡ của các con ông, nhưng chúng luôn luôn có lý do ban việc để từ chối giúp ông, và người cha nhân từ đã hiểu ra, Ông làm việc cần cù siêng năng chỉ làm cho đồng lúa được tươi tốt và gặt hái được năng suất cao, nhưng ông không làm cho các con ông noi gương ông làm việc mà chỉ để chúng ỉ lại và lười biếng. Người cha nhân từ ngờ ra rằng ông phải tìm cách để dạy các con ông làm việc, và cuối cùng ông đã tìm ra giải pháp, ông đã gọi tất cả các con đến bên ông.



“My sons,” he said, “I do not have much time, but I have something to tell you.  
When I am gone you will each share the orchard with your brothers.  
A treasure is buried in the soil. The value of the treasure buried there is  
immeasurable. Be well.”

And with that, he breathed his last.

Ông nói: <Các con, cha không còn nhiều thời gian nữa, nhưng cha có điều muốn nói với các con. Khi cha chết đi thì các con đồng hương quyền lợi trên mảnh ruộng nhà ta, và trong đó có một kho báu, giá trị của nó rất lớn mà ta không thể ta được. Các con phải giúp đỡ và yêu thương lẫn nhau>. Nói đến đó thì ông trút hơi thở cuối cùng>.